

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

Opgelucht liet hij zich die ochtend neerploffen in de eerste klas coupé op weg naar den Haag, waar aan de Kneuterdijk de apotheose zou plaatsvinden van een zich al jaren voortslappende bestuurszaak, waarin hij voor zijn cliënt, een immer topperig, op het suïcidale af kijken-de handwerksman, schadevergoeding claimde voor de gevolgen van de aanleg van een fietspad pal voor diens nering. Even had het er op geleken of hij gezelschap kreeg van de zeer vermoeiende accountant van zijn cliënt, maar de man, in eigen kring aangeduid met de veelzeggende naam 'Gekke Pietje', was wel het stationsplein op komen rijden, zijn hand vlug naar hem opstekend, om vervolgens bij gebrek aan parkeerplaats en te veel getoeter achter hem, datzelfde plein weer te verlaten. Het had hem aan een film scène doen denken, hij wist alleen nog niet welke.

In de trein had hij nog wat geprutst aan zijn pleitnoties en bij Den Haag Holland Spoor knipte hij zijn tas dicht.

Hij was te vroeg en slenterde op zijn gemak door de binnenstad waar vroege vogels zich al hadden neergevlond op de zonovergoten terrassen. Zelf nam hij plaats op een bankje tegenover het standbeeld van de Vader des Vaderlands, wiens lange schaduw bijna tot aan zijn voeten kwam.

Op de Kneuterdijk was alles als vanouds. De tweede trede aan de rechterkant van het bordes vertoonde wat speling, merkte hij met een paar hupjes die een dof klikkend geluid veroorzaakten.

De portier, gehuld in bedrijfskleding, waaronder een lichtgrijze wollen spencer met daarop in sierlijke witte letters 'Raad van State', verwees hem door naar een balie met een *whiteboard*, waarop in digitale rode cijfers de tijd werd weergegeven. De twee dames achter de balie verwezen hem op hun beurt weer naar een ruimte waar hij zich diende 'in te schrijven'.

Voor de deur naar de wet staat een wachter, viel hem in.

Alsof dat allemaal niet meteen bij de portier had gekund, maar allez. Veel marmer,

hoge plafonds en wit gestuukte muren. Op de toilet een vermaning over het noodzakelijk gebruik van de wc-borstel.

Zijn cliënt had er samen met zijn echtgenote een dagje uit van gemaakt. Keurig in het pak, en warempel niet al te zwaar op de hand. Na enige tijd wachten, waarbij hij met genoeg vaststelde dat de Raad van State nog altijd lijsten in de wachtkamer legde met daarop de namen van partijen, hoorde hij van verre dat ook Gekke Pietje zijn opwachting maakte. Het was nu zaak te voorkomen dat die het woord kreeg tijdens de zitting. De zaak stond er al niet te best voor, maar een enkele opmerking van de mallotige adviseur kon het wankel evenwicht voorgoed verstoren.

De bode riep de zaak uit. De voorzitter zette de sokken er in. X stond nog op de gang terwijl zij de namen van partijen al oplepelde, en tegen de tijd dat hij achter zijn kathedraal stond kon hij meteen beginnen met zijn pleidooi.

Veel vragen van de staatsraad waren er niet, en ook de voorzitter, wier ravenzwarte haar in een lange lok naar voren hing, leek het allemaal weinig te boeien. Van een waardige aftocht inclusief nauwelijks merkbaar hoofdknikje kwam niks terecht. Bij het samenbinden van de immense stapel papier, schoot een weerbarstig postelastiek in het niemandsland tussen kathedraal en de tafel waarachter de staatsraden gezeten waren. Zonde om te laten liggen, dacht hij en liep naar voren. Bij het omhoog richten keek hij in het minzaam kijkende tronie van de voorzitter. Nu maar een knikje dan.

Buiten was Gekke Pietje dolenthousiast over zijn pleidooi en had het over een geniale vondst. Een compliment uit verdachte hoek heette dat. Of hij ook de kant van het station op ging. Nu was er geen ontkomen meer aan; zijn cliënt en zijn vrouw wendden voor een hapje te gaan eten en X was alleen met hun adviseur.

Onderweg naar het station praatte de accountant honderduit en X kreunde zachtjes bij de gedachte dat hij een uur en een kwartier met hem in een coupé moest doorbrengen. In gedachten formuleerde hij al wat diplomatieke zinsneden met het oog op gescheiden verder reizen. Het was niet nodig. Bij het station zei Piet: 'Je hebt zeker een eerste klas kaartje he?', hem daarmee een gemakkelijke ontsnappingsroute biedend. Lafhartig kopte hij in. 'Moet nog wat werken', mompelde hij.

Eenmaal weer op het station in zijn woonplaats zag hij tot zijn verbazing zijn cliënten uitstappen. Pietje had ze in een variatie op een spreekwoord achterhaald, en, zo zag hij, terwijl hij zijn pas wat vertraagde om niet gezien te worden, was nog altijd niet uitgepraat. ●

